

Arrest

nr. 226 872 van 30 september 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 mei 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 april 2019, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 mei 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 oktober 2018 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een ander familielid in het kader van een duurzame relatie van een burger van de Unie op grond van artikel 47/1 van de (hierna: de Vreemdelingenwet) in functie van haar feitelijke partner (bijlage 19ter).

Op 12 april 2018 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.10.2018 werd ingediend door:

Naam: L.

Voornamen: N. M.

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: [...]1989

Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] GEEL

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 22.10.2018 gezinshereniging aan met haar aangehaalde feitelijke partner, zijnde E. A. C., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer xxx, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie'.

Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie:

- ongedateerde foto's: uit deze voorgelegde foto's waarbij betrokkene samen met de referentiepersoon wordt afgebeeld, kan echter niet uitgemaakt worden wanneer ze precies zijn genomen, noch in welke context. Het zijn momentopnames en deze stukken kunnen geen blijk geven van een duurzame affectieve relatie. Zelfs indien kan aangenomen worden dat de foto's een bepaalde periode beslaan, kan niet zonder meer gesteld worden dat op grond van deze foto's blijkt dat betrokkene een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhoudt met de referentiepersoon.

- foto's dd. 16.12.2016, 20.12.2016, 07.06.2017, 08.07.2017, 12.08.2017, 06.06.2018, 23.06.2018, 30.07.2018 en 10.08.2018

- geldoverschrijvingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene uit de periode 10.03.2017 – 11.12.2018

- Whatsapp-gesprekken tussen betrokkene en de referentiepersoon voor de periode 20.11.2017 – 01.01.2019

- factuur Hotel Van der Valk Antwerpen dd. 04.11.2018 op naam van betrokkene en de referentiepersoon

- loonfiches Start People op naam van de referentiepersoon (mei 2018 – januari 2019)

- hotelreservering Radisson Blu Astrid Hotel Antwerpen dd. 28.11.2016 op naam van de referentiepersoon met betalingsbewijs: dit document maakt geen melding van betrokkene; de relevantie van dit document is dan ook niet afdoende aangetoond.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens kan enkel met zekerheid opgemaakt worden dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert eind 2016. Echter, uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet afdoende dat de contacten tussen betrokkene en de referentiepersoon verder gaan dan een loutere vriendschapsrelatie, en dat ze een feitelijke partnerrelatie met een duurzaam karakter onderhouden met de intentie een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Bij een feitelijk partnerschap in de zin van de vreemdelingenwet dient er wel degelijk sprake te zijn van een affectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter; een vriendschapsrelatie kan niet aanvaard worden.

Indien betrokkene, zoals zij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van haar redelijkerwijze worden aangenomen dat zij meer overtuigende stukken kan voorleggen.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene sedert 21.10.2016 gedomicilieerd is op het adres waar ook de referentiepersoon verblijft. Echter, louter het feit dat betrokkene en de referentiepersoon een gemeenschappelijke verblijfplaats hebben, kan niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie en/of van een gezinsleven.

Er dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in de periode 29.04.2013 – 13.06.2018 wettelijk samenwonend was met een derde.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 47/1 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van "het unierecht". Uit haar uiteenzetting blijkt eveneens dat verzoekster ook de schending van het redelijkheidsbeginsel opwerpt.

Zij licht haar middel toe als volgt:

"1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing (in casu de beslissing dd. 12.04.2019), zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende

partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

Verzoekster is, zoals hierboven aangehaald, de feitelijke partner van mevrouw E. A. C., de referentiepersoon, die de Nederlandse nationaliteit heeft en op legale wijze in België verblijft.

Op 22.10.2018 vroeg verzoekster gezinshereniging aan met haar partner op basis van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd evenwel geweigerd.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat niet is voldaan aan de voorwaarden voorzien in artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet. Verzoekster kan hier evenwel niet mee akkoord gaan, daar zij wel degelijk de nodige stukken heeft overgemaakt, dewelke haar duurzame affectieve partnerrelatie met de referentiepersoon bewijzen.

Vooreerst heeft verzoekster tal van foto's bijgebracht. Sommige van deze foto's zijn gedateerd en betreffen data tussen december 2016 en augustus 2018. Andere foto's zijn inderdaad niet gedateerd. Evenwel uit de omstandigheden (locatie, kledij, kapsels, ...) kan zeer duidelijk opgemaakt worden dat deze beelden telkens andere momenten betreffen, waardoor er wel degelijk een verscheidenheid aan momenten samen wordt aangetoond aan de hand van deze foto's.

Thans voegt verzoekster nog tal van andere foto's bij (STUK 3). Verzoekster is er zich van bewust dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier, in het kader van voorliggend verzoekschrift, in principe geen rekening meer mag houden, doch wenst hiermee niettemin aan te tonen dat er van haar en haar partner tal van foto's bestaan, allen getrokken op andere (en soms zeer intieme) momenten.

Er wordt bijgevolg wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker en haar partner reeds sinds 2016 een affectieve partnerrelatie vormen. Dat zij elkaar sindsdien kennen, wordt trouwens ook niet betwist door verwerende partij!

Daarnaast heeft verzoekster nog tal van andere documenten voorgelegd in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging.

Zo werden er geldoverschrijvingen voorgelegd door de referentiepersoon aan verzoekster voor de periode maart 2017 - december 2018. Zou de referentiepersoon verzoekster werkelijk op dergelijke wijze hebben onderhouden mocht er geen sprake zijn van een partnerrelatie?

Verzoekster verwijst verder nog naar de vele whatsapp-berichten die werden overgemaakt m.b.t. de periode november 2017 - januari 2019. Het betreffen duizenden berichten op dagdagelijkse basis. Thans - naar aanleiding van de weigeringsbeslissing - heeft verzoekster zelf een aantal relevante gesprekken gemarkeerd (STUK 4), daar zij zich helaas niet van de indruk kan ontdoen dat verwerende partij dit stuk niet in zijn geheel heeft bestudeerd. Indien dit immers wel was gebeurd, kon men niet anders dan vaststellen dat verzoeker en de referentiepersoon wel degelijk een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhouden.

Daarnaast werden er nog hotelbevestigingen, alsook loonfiches van de referentiepersoon voorgelegd in het kader van voornoemde aanvraag tot gezinshereniging.

Tot slot is er het bewijs van domicilie. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster bij de referentiepersoon gedomicilieerd is sinds 21.10.2016 en dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat de referentiepersoon in de periode 29.04.2013 - 13.06.2018 wettelijk samenwonend was met een derde.

Dit klopt helemaal niet! Vooreerst is het zo dat verzoekster bij de referentiepersoon is gedomicilieerd sinds 25.07.2016 (STUK 5). Verzoekster en de referentiepersoon wonen bijgevolg al bijna drie jaar met elkaar samen als liefdespartners (STUK 6)!

Ten tweede klopt het helemaal niet dat de referentiepersoon tot 13.06.2018 wettelijk samenwonend was met een derde (in casu (...) - STUK 7). Deze samenwoonst duurde maar tot 21.10.2016 (enkel officieel, maar feitelijk de relatie eindigde feitelijk al eerder).

Ondanks al deze overtuigende bewijsstukken is verwerende partij onbegrijpelijkerwijze tot de conclusie gekomen dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij met de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt, ondanks het feit dat verwerende partij wél erkent dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar reeds sinds 2016 kennen.

Begrijpen wie begrijpen kan...

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij in de bestreden beslissing haar zorgvuldigheidsverplichting heeft geschonden. Verwerende partij heeft immers de voorgelegde stukken als aparte bewijsstukken bekeken (en dan nog stelt verzoekster zich terecht de vraag of deze stukken wel effectief werden bekeken).

Gelet op haar zorgvuldigheidsverplichting diende verwerende partij evenwel - bij het nemen van de bestreden beslissing - deze beslissing zorgvuldig voor te bereiden en diende zij zich te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit alle stukken (apart bekeken, doch zeker als geheel samen bekeken) duidelijk blijkt dat verzoeker op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt met de referentiepersoon, en dus wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1 ° Vreemdelingenwet.

7.

De aanvraag van verzoekster dient gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). [...]

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 iuncto artikel 51 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van richtlijn 2004/38/EG en van de artikelen 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht dit tweede middel toe als volgt:

"1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoekster herhaalt hieromtrent het volgende: [...]

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoekster en erkent zélf dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar reeds sinds 2016 kennen! Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoekster niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoekster is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De partnerrelatie tussen verzoekster en de referentiepersoon werd immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen!

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

*3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt: [...]
Het middel is dan ook gegrond."*

Beide middelen worden wegens hun verknochtheid samen behandeld.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar het respect voor de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, artikel 47/1, 1° en artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;”

Artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.

Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”

Verzoekster voert aan dat zij de feitelijke partner is van Mw. E.A.C. de referentiepersoon met Nederlandse nationaliteit en verblijfsrecht in België. Verzoekster kan niet akkoord gaan met het determinerend motief dat er volgens de gemachtigde geen sprake is van een duurzame en affectieve partnerrelatie met de referentiepersoon. Ze wijst op de foto's die ze heeft voorgelegd, waarvan sommige van datum zijn voorzien tussen december 2016 en augustus 2018. Ook de niet gedateerde foto's geven volgens verzoekster voldoende duidelijk aan, op basis van de locatie, kledij en kapsels dat het telkens andere momenten betreffen. Ze stipt ook het intiem karakter van bepaalde foto's aan. Daarnaast verwijst verzoekster naar de geldoverschrijvingen van de referentiepersoon aan verzoekster voor de periode maart 2017 tot december 2018. Ze stelt de vraag of de referentiepersoon verzoekster op dergelijke wijze zou onderhouden als er geen sprake zou zijn van een partnerrelatie. Voorts verwijst verzoekster naar de vele Whatsapp-berichten die werden overgemaakt aangaande de periode van november 2017 tot januari 2019. Het gaat volgens verzoekster om duizenden berichten op dagdagelijkse basis. Zij heeft ook een aantal gesprekken gemarkeerd in diezelfde Whatsapp-berichten bij het verzoekschrift aangezien zij de indruk heeft dat de gemachtigde het stuk niet in zijn geheel heeft bestudeerd. Indien dit wel was gebeurd, dan had men volgens verzoekster niet anders kunnen doen dan vaststellen dat zij en de referentiepersoon wel een affectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter onderhouden. Verder stipt verzoekster de hotelbevestigingen aan en het bewijs van domicilie, waaruit blijkt dat verzoekster reeds bij de referentiepersoon is gedomicilieerd sedert 25 juli 2016 en niet zoals de gemachtigde verkeerdelijk voorhoudt sedert 21 oktober 2016. Ze stelt dan ook dat verzoekster en de referentiepersoon al bijna drie jaar met elkaar samenleven als liefdespartners. Verder betwist verzoekster dat de referentiepersoon tot 13 juni 2018 wettelijk samenwonend was met een derde, nl. de heer W.D.J. Zij stelt dat die samenwoning de facto maar duurde tot 21 oktober 2016. Ze stelt dat ondanks al deze overtuigende bewijsstukken de gemachtigde op onbegrijpelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat niet afdoende is aangetoond dat zij met de referentiepersoon een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde inderdaad de beslissing steunt op het determinerend motief dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat de contacten tussen verzoekster en de referentiepersoon verder gaan dan een loutere vriendschapsrelatie. De gemachtigde is van oordeel dat er geen feitelijke partnerrelatie met een duurzaam karakter voorligt met de intentie een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Hij herhaalt dat er sprake moet zijn van een affectieve partnerrelatie met een duurzaam karakter en dat een vriendschapsrelatie niet kan aanvaard worden. Hij meent dat indien er werkelijk sprake is van een duurzame feitelijke relatie er redelijkerwijs kan aangenomen worden dat verzoekster meer overtuigende stukken kan voorleggen.

De Raad moet echter vaststellen dat verzoekster evenwel reeds een groot aantal overtuigende stukken heeft voorgelegd en volgt verzoekster dat niet blijkt dat de gemachtigde de Whatsapp-berichten op zorgvuldige wijze heeft onderzocht, noch het geheel van de feiten op redelijke wijze heeft beoordeeld om tot de conclusie te komen dat nog meer overtuigende stukken zouden moeten voorgelegd worden.

De gemachtigde is ertoe gehouden conform artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van het duurzame karakter van de relatie rekening te houden met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de relatie.

De gemachtigde lijkt de duur en de stabiele aard van de relatie niet te betwisten, nu hij motiveert dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar sedert eind 2016 kennen en verzoekster reeds sedert eind 2016 ook op het adres verblijft waar ook de referentiepersoon verblijft. De Raad volgt de gemachtigde evenwel waar hij stelt dat het louter hebben van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet aanvaard kan worden als een afdoende bewijs van het bestaan van een duurzame partnerrelatie of gezinsleven. Het is evenwel een element dat wel van belang is wat betreft de duur en het stabiel karakter van de relatie. Teneinde de duur en het stabiel karakter van de relatie aan te tonen heeft verzoekster eveneens vele foto's voorgelegd, waarvan 9 gedateerde foto's die een periode beslaan van 16 december 2016 tot 10 augustus 2018. De Raad stelt vast dat de gemachtigde erkent dat deze foto's "een bepaalde periode" beslaan, maar niet overtuigd is dat op grond van die foto's blijkt dat verzoekster en de referentiepersoon een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie onderhouden. De Raad merkt op dat die foto's blijkbaar wel een periode van bijna twee jaar beslaan en wijst erop dat, ook al kan op grond van foto's alleen niet steeds de aard van een relatie met zekerheid afgeleid worden, deze foto's in het geheel moeten beoordeeld worden, samen met de voorgelegde geldoverschrijvingen, de gemeenschappelijke factuur in een hotel, het langdurig onder een dak wonen en de vele Whatsapp-gesprekken. De Raad wijst er immers op dat er in het licht van het recht op respect voor het privéleven van een persoon grenzen zijn aan het type van foto's dat kan verwacht worden van een verzoekende partij, die een werkelijke affectieve duurzame partnerrelatie moet aantonen (cf. mutatis mutandis HvJ 2 december 2014, A, B en C, C-148/13, C-149/13 en C-150/13, punt 64 m.b.t. de beoordeling van de geloofwaardigheid van de seksuele gerichtheid).

Wat betreft de voorgelegde Whatsapp-gesprekken moet de Raad met verzoekster vaststellen dat niet blijkt dat de gemachtigde deze uitermate talrijke berichten op dagdagelijkse basis die een periode beslaan van november 2017 tot januari 2019 heeft onderzocht of gelezen. Ook al worden deze Whatsapp-gesprekken wel opgesomd onder "volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde duurzame relatie", kan de Raad niet aannemen dat de gemachtigde deze aandachtig heeft gelezen en toch van oordeel is dat er thans geen sprake is van een relatie die verder gaat dan een loutere vriendschapsrelatie. De door verzoekster in het geel gemarkeerde passages, die ook allemaal terug te vinden zijn in de Whatsapp-berichten die zich in het administratief dossier bevinden, geven enerzijds blijk van betrokkenheid bij elkaars familiale gebeurtenissen, maar anderzijds eveneens van een verregaande intensiteit, zowel op vlak van kwantiteit als inhoudelijk. Het komt de Raad niet toe in zijn (publiek) arrest zelf bepaalde passages te citeren teneinde dit te onderbouwen en daarmee zelf het onderricht van het voormelde arrest van het Hof van Justitie te schenden.

De gemachtigde heeft evenwel terecht gemotiveerd dat de referentiepersoon nog tot 13 juni 2018 wettelijk samenwonend was met een derde. Verzoekster stelt evenwel dat de samenwoning tussen de referentiepersoon en de heer W.D.J. de facto reeds veel eerder eindigde. De Raad is niet in de mogelijkheid het tijdstip na te gaan waarop er de facto geen sprake meer was van een relatie tussen de referentiepersoon en de heer W.D.J., doch dit gegeven diende op afdoende wijze afgewogen te worden tegenover het geheel van alle overige elementen zoals de foto's, waarvan verschillende gedateerd, de geldoverschrijvingen, de hotelfactuur op naam van de referentiepersoon en verzoekster en de Whatsapp-gesprekken, die zoals gezegd een lange duur beslaan en waarvan velen van een verregaande intensiteit zijn. De Raad is van oordeel dat dit in casu niet op zorgvuldige wijze is gebeurd.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat de gemachtigde zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing rekening gehouden heeft met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken, verdergaand dan het louter opsommen ervan.

Indien er zou van uitgegaan moeten worden dat de gemachtigde de enorme hoeveelheid aan Whatsapp-gesprekken toch inhoudelijk heeft onderzocht, kan de Raad niet aannemen dat de gemachtigde naar aanleiding van deze gesprekken en eveneens op grond van de foto's, de geldoverschrijvingen, de hotelfactuur en het langdurig onder een dak wonen in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen dat de contacten tussen verzoekster en de referentiepersoon niet verder zouden gaan dan een loutere vriendschapsrelatie of dat er geen intentie is een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. In die zin is de bestreden beslissing kennelijk onredelijk.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

In de nota wijst verweerder op de ruime beoordelingsvrijheid waarover de gemachtigde beschikt. Hij stelt verder dat wel rekening is gehouden met de voorgebrachte stukken aangezien de gemachtigde deze heeft opgelist en uitdrukkelijk heeft gesteld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens enkel met zekerheid kan worden opgemaakt dat verzoekster en de referentiepersoon elkaar kennen sedert 2016 maar dat hieruit niet blijkt dat de contacten verder gaan dan een loutere vriendschapsrelatie en er geen intentie blijkt een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Verweerder acht het in de nota niet kennelijk onredelijk dat er voor een duurzame feitelijke relatie meer overtuigende stukken zouden kunnen voorgelegd worden. Supra heeft de Raad reeds uiteengezet waarom hij in casu niet overtuigd is van een zorgvuldig onderzoek van alle opgelijste stukken, en meer in het bijzonder van de Whatsapp-berichten. Indien de gemachtigde deze toch zou gelezen hebben, is hij wel degelijk op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie gekomen dat hieruit enkel een vriendschapsrelatie zou blijken, of dat er geen intentie zou blijken een duurzame levensgemeenschap op te bouwen. Verder wijst verweerder op het feit dat de referentiepersoon van 2013 tot 13 juni 2018 wettelijk samenwonend was met een derde persoon terwijl de Whatsapp-gesprekken reeds beginnen op 20 november 2017, in de periode dat die referentiepersoon nog wettelijk samenwoonde met een derde. Deze vaststelling van verweerder is correct, doch sluit evenwel niet uit dat tijdens de laatste periode van de officiële wettelijke samenwoning tussen de referentiepersoon en een derde, verzoekster reeds een affectieve relatie opbouwde met de referentiepersoon. Waar verweerder in de nota nog stelt dat verzoekster niet aantoonde op welke wijze het geheel van documenten wel duidelijkheid zou brengen over het feit dat zij een koppel vormt met de referentiepersoon en/of op welk ogenblik zij een koppel is beginnen vormen met de referentiepersoon, gaat verweerder eveneens voorbij aan het betoog van verzoekster aangaande het geheel van de documenten en meer specifiek de Whatsapp-berichten die door de gemachtigde niet zorgvuldig zijn onderzocht en waarvan niet op redelijke wijze kan gesteld worden dat deze van een loutere vriendschapsrelatie getuigen.

De nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Uit het voorgaande blijkt dat moet overgegaan worden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekster zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

Bijkomend neemt de Raad de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster stelt terecht dat in de bestreden beslissing haar familiaal leven niet afdoende werd onderzocht en besproken. Verzoekster verwijst hierbij opnieuw naar haar partnerrelatie en de in het administratief dossier aanwezige stukken. Gezien hetgeen supra is besproken, moet verzoekster hierin worden gevolgd. De gemachtigde heeft gesteld dat het verzoekster en de referentiepersoon vrij staat zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en verzoekster een andere verblijfplaats kiest. Tot een dergelijke conclusie kon de gemachtigde niet komen, nu zoals eerder gesteld, eerst op een zorgvuldige wijze moet worden nagegaan of de aanspraak van verzoekster op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 12 april 2019, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES